ופי"ז מהל' פסוה"מ הלכה

יח: קהגד מיי' פי"ב מהל'

פסוה"מ הלכה יד:

תורה אור השלם

והניף הכהן אתם על

מסורת הש"ם

 לקמן (מו:], ב) מנחה כחודה. ליק, ג) ליק מ"ו,
 ד) ניהל לא קרוי, ס) ליק מ"ו,
 ד) ניהל לא קרוי, ס) ליק מ"ו,
 ניהל כדלומל, ז) כדפריך
 בפ"ק. ל"ק, מ) ל"ל (ומניפן. ל"ק, ע) בכולהו ומשמע כו' ונאכלין בחוץ ול"ע הא כו'. ל"ק, י) גמור. ל"ק, **ד**) ניתר. ל"ק, **ל**) דאינו חזי לזבח אחר. פ״ק. מ) נ״ל למודה. ג) נ״ל ליק, מ) נייא למודה, נ) נייא להודה, נ) פיא הורי כאילו, ס) פליג. זייק, והרי כאילו, ס) פליג. זייק, כון לא לדו הכבשים אבד הלחם. זייק, פ) ואית להם. זייק, ל) למייד דיש. זייק, ל) למייד דיש. זייק, ל) נייא דמעופה. זייק, דיש. זייק, ל) רחשם הוי תנופה כדפיי ד) דהמם הוי תנופה וכדפיי ד) דישהם הוי תנופה וכדפיי ד) דישהם הוי תנופה וכדפיי דישה ביידי ביידים ביי רש"י. ל"ק, ש) זהו תירון על התימה ועיין רש"ק, **ת)** מיגו. ל"ק, **א)** ול"ל לרב הונאץ,

הגהות הב"ח

(ל) רש"י ד"ה תנופה וכו׳ מתקדש דלחם מודה:

גליון הש"ם

רש"י ר"ה הרם יזרק לשם

מוסף רש"י

שאני תודה דרחמנא קריה שלמים. מודמ שלמיו, כדלמרן לעיל מה שלמים קרבי בלא לחם אף תודה קרבה בלא לחם וכו׳

רבינו גרשום שאם הוזקקו זה לזה שאם נשחטו הכבשים f) לשם הלחם: תנופה קודם שחיטה עושה זיקה אי לא: א״ל רב יהודה אמאי מספקא ליי בתנופה אי עושה [זיקה] והכתיב קדש יהיו לה׳ לכהן והכתיב קדש יהיו להי לכהן
בתר תנופה כתיב דרישיה
דקרא כתיב והניף אותם.
ופליגי בן ננס ורי עקיבא ואי
סלקא דעתך דתנופה עושה
זיקה אמאי פליגי. אלא
מדפליגי ש"מ דפשיטא להו דתנופה אינה עושה זיקה ומשום הכי פליגי: ולטעמיך . הא בתר שחיטה נמי כתי יהיו לה׳ לכהן שכבר נשחט וראוי לכהן [']מי נימא נמי דבתר שחיטה פליגי הא״ר דבתר שחיטת פליגי הא״ר
יוחנן הכל מודים אלא מאי
יוחנן הכל מודים אלא מאי
אית לך למימר מעיקרא קאי
שחיטה כתי׳ אלא קודם
כלומר הא׳ קרא לאו כתר
שחיטה ומאי קדש לה׳ לכהן
דבר שטופו לכהן לאחר
שנשחט: הכא נמי לא תימא
שנשחט: הכא נמי לא תימא דבתר תנופה כתיב אלא קודם תנופה וקודם תנופה . פליגי הילכד אכתי מספקא י אי תנופה עושה זיקה אי לא עד שלא שחטה נפרס כחמה של תודה: הדם יורק שלא של של תודה אלא לשם שלמים. והבשר יאכל שלא לשם תודה והלחם פסול משום דשחיטת הזבח מקדש הלחם משום הכי שינו הרוט לחת היום הכי שונה ברוט לחת היום הכי שונה ברוט לחת היום הכי שונה הרוט לחת היום הכי שונה ברוט לחת מוכה בישות הרוט לחת היום הכי שונה ברוט לחת היום הכי שונה ברוט לחת היום הכי שלחת היום לחת אינו מביא לחם אחר מאחר שנשחט אלא הלחם פסול: נזרק הדם ואח"כ נפרס . הואיל וזריקה מתרת ובשעת י וריקה היה שלם כשר הוא זריקה היה שלם כשר הוא
הלחם אבל תורם מן השלם
על הפרוס היינו תורם
דמארבעים חלות היה תורם
ד' אחת מכל מין דכתיב
והקריב ממנו אחד שלא נטמא לחמה יש לו דין אחר:

שאם הווקקו זה לוה. שהיו ביחד ואח"כ אבד לחם או כבשים שמעכבין ואיזו היא זיקה שלהן זו שחישה. דאם אבד הלחם אבדו הכבשים זה לוה והנותר לפנינו ילא לבית השריפה דנדחה באבוד חבירו: ואיזו זיקה שלהן. הקובעתן יחד: שחיטה שחם היה לחם בשעת שחיטה כבשי עלרת אין מקדשין הלחם אלא בשחיטה ולרבי אלעזר בר' שמעון ואח"כ אבד או לחם או כבשים אבד הכל: מנופה. גן כבשים היו מניפין 🤛 (קשה) נהי דאם אבד הלחם אבדו הכבשים כדאמר רבי יוחנן לקמן

(א) עם הלחם מחיים גפ׳ כל המנחות באות מלה (לקמן סא.): ופליגי בן ננס ור' עקיבה. וש"מ דחין תנופה עושה זיקה: ולא בתר שחיטה. בתמיה. הא ודאי דלכהן לא הוי אלא לאחר שחיטה: מעיקרא. קודם שחיטה: עד שלא שחשה. לתודה. (כ) לחם תודה אין מתקדש אלא בשחיטתה בפרק התודה (לקמן דף עח:) דכתיב קרבנו על זבח (התודה) וגו' (ויקרא ז) מלמד שאין הלחם קדוש אלא בשחיטת הובח: נפרם לחמה. לא ידענא מנלן דמיפסל לכולהו משום דנפרסה אחת מהן . ונראה בעיני דמלחם ד] הפנים גמר שהיא הן כאנחת תודה וכחיב בה היא ו] נ)(קדש קדשים הוא) (שם כד) שאם נפרסה אחד מחלותיה [כולן] פסולות: הדם יורק. °לשם שלמים ולא לשם תודה ז]: נורק הדם. עד שלא נפרק הלחם: תורס. ח] כדכתיב והקריב ממנו אחד מכל קרבן (שם ז) דמ' חלות היו והיה תורם אחד מעשר לכהן והשאר לבעלים בריש פרק התודה (לקמן דף עו:): מן השלם. ולא מן הפרוס דתניא בהתודה (שם עו:) אחת שלא יטול פרוס: ילא לחמה. חוץ לחומת ירושלים: מכניסה ושוחט. דכל זמן שאינו קדוש בשחיטה אינו נפסל ביולא: הדם יורק. °לשם שלמים: תורם ממה שבפנים על שבחוץ. ולא שיאכל אותו שילא אלא יחשב במנין להיות תרומתו תרומה ולהכשיר את הפנימיות. כל יוצא דתודה לאו חוץ לעזרה קאמר אלא חוץ לעיר דהא התודה ולחמה נאכלין בכל העיר: מששחטה נטמא לחמה הדם יורק. לשם תודה והבשר יאכל בתורת מודה: וידי נדרו ילא. דהלין מרלה

"שאם הוזקקו זה לזה שמעכבין זה את זה ואיזה הוא זיקה שלהן ישחימה אמר עולא בעו במערבא תנופה עושה זיקה או אינו עושה זיקה פשום ליה מדרבי יוחנן דאמר רבי יוחנן שחימה עושה זיקה מכלל דתנופה אינו עושה זיקה דר' יוחנן גופא קא מיבעיא ליה מיפשט פשימא ליה לרבי יוחנו דשחימה עושה זיקה ותנופה אינו עושה זיקה או דלמא שחימה פשיטא ליה ותנופה מספקא ליה תיקו א"ל ר' יהודה בר חנינא לרב הונא בריה דרב יהושע והא כי כתיב יקודש יהיו לה' לכהן בתר תנופה כתיב ופליגי בן נגם ור' עקיבא וליטעמיך בתר תנופה ולא בתר שחיטה אלא מאי אית לך למימרא מעיקרא קאי ומאי קדש יהיו לה' לכהן דבר שסופו לכהן הכא נמי דבר שסופו לכהן ושחימה עושה זיקה ורמינהי יעד שלא שחמה נפרם לחמה יביא לחם אחר ושוחט מששחטה נפרם לחמה הדם יזרק והבשר יאכל וידי נדרו לא יצא והלחם פסול נזרק הדם תורם מן השלם על הפרום יעד שלא שחטה יצא לחמה מכניסה ושוחט מששחטה יצא לחמה הדם יזרק והבשר יאכל וידי נדרו לא יצא והלחם פסול נזרק הדם תורם ממה שבפנים על שבחוץ עד שלא שחמה נממא לחמה מביא לחם אחר ושוחט מששחטה נטמא לחמה הדם יזרק והבשר יאכל וידי נדרו יצא שהציץ מרצה על השמא והלחם פסול נזרק הדם תורם מן המהור על הממא ואי ס"ד שחימה עושה זיקה כיון דהוזקקו זה לזה בשחימה איפסיל ליה 10 לחם תיפסל נמי תורה 10 שאני תורה דרחמנא קרייה שלמים מה שלמים קרבים בלא לחם אף כוֹ תודה קרבה בלא לחם א"ר ירמיה אם תמצא לומר תנופה עושה זיקה אבד הלחם

מנחה לקמן (ד' נב:) מיהו יש לחלק בין מנחה דבהדי זבח למנחה לחודה כדאיתא בפ"ק (לעיל ו.) והא דלא קאמר איכא בינייהו אליבא דאביי דלרבי אלעזר ברבי שמעון יכול לפדות לשתה: **רחמנא קרייה שלמים.** חודת שלמיו וייקרא זן "ו משמע דאע"פ את הלחם ולרבי אינו יכול יבו וי"ל הא דרבי אלעור בר' שמעון נמי הכי שהיתה חודה בשעת לחמה חוזרת להיות שלמים כלא לחם אבל כבשי אית ליה אי ס"ל דתנור מקדש ולאו מטעמיה דהכא 🌣 דפליג עליה עלרת עם לחמה די קרוי שלמים: אבד הלחם. אחר תנופה: אבל למאי דמפרש איכא בינייהו לאיפסולי ביוצא קדושת כלי אינו

ואם אבדו הכבשים אבד הלחם והיינו כרבי דאמר לקמן (ד' מז.)

(שם) הכל מודים שלריך שיהא לחם

בשעת שחיטה מכ"מ אבדו כבשים

אמאי אבד הלחם הא אית ליה פדיון

י) (כלפי' בקונט') בפ"ק לפסחים (ד') (כלפי' בקונט')

יג:) גבי לחמי תודה ונפרקינהו ונפקינהו

לחולין כמאן כרבי דאמר וכו׳ משמע

מועיל דבר כמו שהוכחתי בפ"ק (שם דף ו.) וסוגיא דפסחים (דף יג:) בעו דסברה דלרבי לא נפקי לחולין כרבא אתיא דלחמי תודה לית להו תנור וא"כ לאביי נפקי לחולין ותימה דמשמע הכא דאי תנופה עושה זיקה ש) אבד הלחם אבדו הכבשים ואמאי הא מדרבי אלעזר בר׳ שמעון נשמע דקודם שחיטה לרבי כקודם זריקה לר״א ברבי שמעון דמי יב! ש) ואין להם פדיון לכולי עלמא כדאיתא לקמן (דף מו:) גבי שוחט כבשים על ד' חלות דלר"א ברבי שמעון פודן בחוץ וי"ל דהכא קסבר תנור מקדש ולקמן קא סבר אין תנור מקדש והלכך שמעתין אחיא שפיר אף כר"א בר' שמעון אי קסבר תנור מקדש ולקמן איירי אי קסבר אין תנור מקדש אי נמי התם אפילו אפאם בבת אחת אין התנור מקדשן כיון דלא חזו כולהו כי ההיא דסוף לולב וערבה ידן (סוכה דף מט.) לי דאין שיעור למים מני למלאות בחבית מקודשת ולא איפסלי בלינה אי נמי שאני הכא דאיכא תנופה חשיבא אבל החם כיון שאינה ראויה אלא לשתי חלות לא אלימא ההוא מנופה לאקבועי ואפילו ר"א ברבי שמעון מודה הכא 🗣 דשחיטה קבעה והא דמיבעיא לקמן (דף מו.) כבשי עלרת ששחטן לשמן וזרק דמן שלא לשמן אותו הלחם מהו באכילה ופריך למאן אי לר"א בר" שמעון האמר זריקה היא דמקדשה כלומר מיו וכל שכן שאסורין באכילה י) דהא התם הוה תנופה וכדפרשי ש' ובקונטרס פירש לקתן (דף מה). גבי פודן בחוץ לר"א בר׳ שמעון דפריק להו קודם זריקה שמפור | במצבים הידיטת שמנים אים תמצבים הידים להימי למיתסם פדיונן והא דבסוף רבי ישמעאל (לקמן דף עב:) משמע דאיפליגו רבי ור"א ברבי שמעון אי הוקבעו בשחיטה אי לא הוקבעו ופירש בקונטרס לשנותן לשם זבח אחר הא ליתא דאפילו בתנופה הוזקקו זה לזה אם תנופה עושה זיקה ועוד קשה דמשמע דלר"ה יכול לשנותן לשם זבח אחר והא ליתה דלכולי עלמה אינו יכול לשנותן לשם זבח אחר לפירוש דפירשנו אלה החם מיירי לאפסולי ביוצא: גפרם דחמה. חלת גווני קתני נפרס יצא נטמא וכולהו לריכי וצ"ע שלא יקשה מכאן אי לרבא דאמר בפ"ק (לעיל דף יב:) דלמ"ד מין זכיקה מועלת ליוצה דנחקרות מודה: מששחמה נממא לחמה הדם יורק והבשר יאבל וידי נדרו יצא והלחם פסול. הך גירקה איתא בספרים ותימה דמדקתני יצא אלמא קסבר הציץ מרצה על אכילות והדר קאמר והלחם פסול דלשון פסול משמע דאפילו נטמא מקצמו המתו בספרים ותיתה דרו קעור יכו מוכחו קסבר הפין ותכם על מכינות והדר קחות והסכום בסור דרון בסור מפתו דרום לא ילם פסול כולו יו] ועוד דהוה ליה למיתני חורם מן הטהור על הטמא כדקתני סיפא גבי נזרק הדם לכך נראה דגרסינן וידי נדרו ל וחימה דלעיל (דף כה.) דייק מאן שמעת ליה דאמר אין זריקה מועלת ליוצא רבי אליעזר יה] וקסבר הצין מרצה על אכילות והא הכא קתני מששחטה יצא לחמה ידי נדרו לא יצא וסברה דאין הצין מרצה על אכילות: דרחכונא קרייה שצמים. אף על גב דכבשי עצרת נמי איקרו שלמים יש' לא דמי שהרי הם קדשי קדשים ולא ילפינן מקדשים קלים אי נמי לא ילפינן שלמי ציבור משלמי יחיד:

לֶחֶם הַבְּכוּרִים הְנוּפְה לְפְנִי יְיָ עַל שְׁנֵי בְּבָשִים קדֶש יִהְיוּ לִיִי לִכּהָן: דלרבי חלעזר בר"ש נפקי לחולין ולח מסתבר לחלק דשאני הכא דאיכא תנופה מחיים דהא מספקא לן אי עושה זיקה כל שכן דלא מסייעא שימה מקובצת לקדש ותו דאמרינן לקמן (ד' מו:) שחט לחם ותיפסל: כן תודה קרבה בלא לחם. ודוקא שלא לשמה מקריב לה א"נ אפילו לשמה: נן הכבשים: שני כבשים על ארבעה חלות מושך שתים מהן ח ומניחן והשאר נאכלות לשמה: גן הכבשים: ד) הפנים גמר. גליון א״נ משום דכתיב אחד מכל קרבן בפדיון אע"ג דאיכא תנופה ש' בכולהו וצ"ע ומשמע החם דלרבי אלעזר בר' שלא יטול פרוס ובעיגן שיהא כולן ראויות לכהן. שמעון פודן בחוץ ונאכלין בחוץ והא דאיפליגו אביי ורבא לקמן (שס.) תו״ח. ועיין תוס׳ לקמן (דף נב ע"ב): כן מנחה כלחם במילחיה דרבי דאמר קדוש ואינו קדוש תודה: ו) תיבות קדש קדשים הוא נמחק: ו) תודה. עיין אביי אמר קדוש ואינו י) ניתר רבא אמר קדוש ואינו כי נפדה ואמרי׳ לאביי תפים פדיונו לרבא לא תפים אלמא לאביי לרבי נמי נפקי לחולין ואם כן מאי אבד הלחם דהכא ואין לומר אבד מליקרב דפשיטא לי דאכתי חזו לא יצא והאי תנא סבירא ליה אין הציץ מרצה על אכילה יא] מ) לדבר אחר מ"ש מלחם אחר וש"מ וכן מצאתיה בתוספתא ולבי מגמגם: י] תיבת משמע כיון דנפדו פקעה קדושת תנור ורבי בס"א אינו: י6) חזו לכבשים דסבירא ליה תנור מקדש י) אי אפי לה בתכור דחול לא מקדשו ותימה הוא ונ"ל דלאביי תפיס פדיונו ולא נפיק לחולין והשתח ניחה לשון תפים דהוה ליה למימר נפדה ותדע דהא רבי הוא דאמר תנור מקדש בסוף רבי לאפסולי (דמשני) [דחשיב שאני] התם ישמעאל (לקמן עב:) ותנן (לקמן ד' ק:) הדבר תלוי בשחיטה: יגן דמי המנחות והנסכים אין להם פדיון ייש: יד וערבה דאמרי׳ קסבר ויש: יח] וערבה דאמריי קסבר דאין שיעור למים ואי מייתי בקורשת איפסלו להו בלינה אבל אי אמרינן דיש שיתא לו פדיון; שון לכופר אינו ריל אין זריקה: יון פסול כולו. אפי הטהור: יון אליעור אכילות משמע דשום תנא אכילות אלא ר' אליעור והא ליכו אלא ר' אליעור והא אכיל היא רא אלינור והא משקדשו בכלי ושתי הלחם נמי איקרו איכא האי תנא דסבר אין א כא הא המא הפני אן זריקה מועלת ליוצא ומש״ה אמר רש״י ולבי מגמגם כך פי׳ הר״ר אלחנן: עוד שם פ" הר"ר אלחנן: עוד שם וי"ל דבקל סותר התם סברא דאיפוך אי נמי מצי למימר דלא כר' אליעזר אלא כרבי עקיבא וקסבר אין הציץ מרצה וע"כ לא קאמר רבי

עקיבא זריקה מועלת ליוצא . ה״מ לאימורים אבל בלחמי

תודה דלאו גופיה דוביחה

מודה דאין זריקה מועלת ליוצא לכ"ע והכי משמע פ׳

לרוצא לכ"ע והכי משמע פ" כל התדיר (רף צא ע"א) גבי אימורים קדשים קלים סשיצאו ומוקי פלוגתייהו כי הדר עיילינהו בדאיתנהו אבראי כ"ע לא פליגי ומשני גופיה דובח הן כך תירץ גופיה דובח הן כך תירץ ה"מ. הו"מ. הו"א. וא"כ אפשר

הר"מ. תו"ח. וא"כ אפשר דהאי ברייתא אתיא כר"ע

ולדידיה אין הציץ מרצה על

אכילות אבל ר"א אימא לעולם שפיר אית ליה הציץ מרצה על אכילות כדאיתא

על תודה יקריבנו וגו׳

אבדו

הדם יודק לשום תודה והבשר יאכל לשום תודה וידי נדרו יצא דציק מרצה על אכילות ואין מרצה על יוצא: שאני תודה דרחמנא קריה שלמים דכתיב וזאת תורה זבח השלמים וגו' אם על תודה יקריבנו משום הכין הדם יורק לשם שלמים כי נטמא הלחם. ואי אמרת הואיל וכן הוא כבשי עצרת שהזקיקו עם הלחם בשחיטה אמאי מעכבי הלחם הא איקרו שלמים דכתיב ושני כבשים בני שנה לזבח שלמים ³. הא לא קשיא זבח שלמים איקרו ולא דבר אחר אבל הכא איקרי תודה ואיקרי זבח שלמים:

על אכילתן לענין טומאה בו: ותיפסל

כמי תודה. ולא תורק אפילו שלא